Béres Attila

Bajlós idők *(sic)*

„A kastély, ahol élünk szeretetben" című mesés könyv részlete.

Hárman laknak itt: Otilia, aki hol hercegnő, hol árva leány, de nem szorul idegen történetekre. Ottó egy itt rekedt hűséges katona, talpig vasban. Chantal többnyire macska képében uralja a lakók életét, legalábbis sok mindenre képes.

A régóta mozdulatlan szélkakas a várkastély tornyáról a földre zuhant és kettétört.

Chantal álmos tekintettel odanézett, ideje volt már... Ez még dédnagyapám Óhuta werstedti kohójában készült, nem szokott eltörni, toppantott Otilila.

Chantal: a családod, meg a kohók, piha... Otilia nem vitázik, pláne nem kisebbségi gyötrelmekben szenvedő macskafélékkel.

Ottó égett papírdarabbal közeledett: na de ez az üzenet!

A szél megélénkült. Összedugták a fejüket a cetli fölött. Miféle üzenet? Egy Phalacrocorax carbo ejtette ki a csőréből. Chantal korgó hangot hallatott: Jaj, ettől nem leszel műveltebb katona. Közönséges varjú lehetett az. Otilia Chantal fejére koppintott, inkább kárókatona, kiscicám, vízimadár, de itt nincs is víz, mármint madárnak való. (Ez a „cicázás" a legsúlyosabb sértések egyike, lesz még következménye). Lássunk, mit ír? A papír megperzselt darabján kihagyásokkal az volt olvasható: ... *nem kerüli ... vgzetes .. . csak a teljes... zenet ...*

Mi lehet ez? Előbb az öngyilkos szélkakas, most meg a kormos üzenet.

Összenéznek, ki mondja ki elsőnek: ezek jelek. Mi az, hogy üzenetek, mi az, hogy jelek?? Ide senki nem szokott üzenni, pláne nem jeleket küldözgetni.

Ottó előhozza a Kyu Jutsu céltáblát a felirattal: BAJLÓS JELEK HÁBORÚBA VEZET.

Nyelvészeti otrombaság, legyint Otilia. Ami oda van írva, japán harci ige, dörmögi Ottó.

Chantal: ilyen szó nincs. Ottó: de van, eredeti jappán csatakiáltás. Te a baljós szóra gondolsz. Ottó nem hagyja: ne nézzük le a katonákat! A bajló az az, hogy jön a baj. Chantal körmöt ereszt: A japán szót egy tével írjuk, a baljó pedig értelmetlen.

Otilia ritkán emelte fel a hangját: Abbahagyni! Háború közelg. Chantal gúnyos nyervogása: ki akarna háborúzni velünk? Ottó súlyosan

megfelelt: az ellenség. Mindig az ellenség akar háborút. A súlyos igazságok csendet váltanak ki. De hogy Ottóból ilyen kijöjjön, ilyen alapfogalom, ami elhallgattatja Chantalt is ... ?

És akkor most mi következik?

Otilia: Hadiállapot, szükségállapot, rendkívüli állapot, határok lezárása, rendeleti kormányzás, eszközök karbantartása, a készletek korlátozása, a lakosság beosztása szolgálatra, felkészülés, felkészülés. ...

Chantal felborzolja magát: nahát az én készleteimet aztán senki nem korlátozza. És nem vagyok lakosság, a kastély kincse vagyok, több, mint gyémánt! Multifunkcionális! Különben is, honnan veszed ezt az egészet? Nem ismerek rád! Valami kézikönyvből?

Otiliára valóban nem lehetett ráismerni. Addig lazán lebegő loknis fürtjei fémes csillogást nyertek, támadó kunkorok keletkeztek belőlük, nemes royal velvet blúza vértezet formát öltött, és termete legalább tizenkét centit megnőtt. Felvesszük a kardot! Az ükapám a Crumble De Maíz mezei csatában vesztette mindkét karját meg az egyik lábát is. Tudom, mi a harc. Ottó, jelentést kérek fegyverzetünk állapotáról!

Chantal: Miket hablatyol?

Hablaty? Felére csökkentem a fejadagodat!

A Várban nincs is fejadag rendszer! Magam szerzem be a magamét a Felkelő Nap Sangié Piacán – szólta el magát Chantal.

Ottó többé-kevéssé életlen és törött bánatos múzeumi vasakat rakosgatott. A vár nem rendelkezik támadó fegyverekkel, jelentem, a védekezés zöméjét a lőrések meg a vasalt kapuzatok hívatottak viselni.

Vasalt kapu? – vihogott Chantal – Otikám, hercegnőm a toronyban él, de itt a földszinten már kapu se nagyon van, nemhogy vasalat.

Otilia kirakott Chantal elé különböző eszköket. Dobócsillagok, százlövedékes kézi sorozatvető, tíz rakat célkövető dum-dum raketta készlet, ködfejlesztő titán bumeráng...

Chantal félrefújta az egész kipakolást: gyerekes elgondolás igazi ellenség ellen. Másképp harcolok. És a következő hirtelen pillanatban csak ott állt mint fekete démon, egy nő, aki egyszerre hordozta a férfivégzet minden veszejtő csábítását. Ottó a lábára ejtette a kezében tartott malomkövet.

Otilia kihúzta magát. Én vagyok a parancsnok, és azt mondom, macskaként eredményesebb lennél a katonaság ellen. Csatára parancsollak, küzdeni, lesz, ami lesz. Piha, mondta aznap már másodszor Chantal. A katonák nem szeretik a macskát, a kutyát szeretik, aki csóvál, liheg, visszahozza az eldobott konzervdobozt. A katonák a macskától félnek, rugdosni próbálják, lövöldöznek rá, a végzetük hírnökét látják

benne. Egy csábító nő a sóvárgást hozza rájuk, elmegy a kedvük az egész háborútól, ha a közelében lehetnek. Nem alacsonyítom le magam. Én a tábornokokkal tudok szót érteni.

Otilia: nincs feladás, meghátrálás, hadifogság! Őseim vére kötelez. Soha nem adom meg magunkat! Hősi helytállás. Nix vereség! Nem alázkodom meg a hódítók előtt! Soha! Ha kell, ünnepélyesen felnyitom Hollandiai Aramistosia dédkereasztanyám méregszekrényét.

Ottó imára kulcsolta kérges kezeit: afrikai láza lehet szegényen.

Chantal megcsörgette a fején és nyakában viselt nehéz ékszereit, melyeken misztikus erotikus ábrázolások is előfordultak, és amikor elhalt a zaj, megszólalt. Hangja soha nem hallott mély tartományba ereszkedett. Ki beszél itt megadásról, cukorpacsirtám? Békekötés lesz, kölcsönös bilaterális kompromisszumos tárgyalások során méltósággal elért békekötés mindkét fél számára előnyt hozó megérdemelt eredménnyel.

Otilia falfehéren hallgatott, fürtjei, mintha szellő simogatná őket, lágyan oldódva meglebegtek.

Chantal anyaian, mint egy édes pici gyermekhez, lehajolt hozzá: diplomácia, Otilia! Dip-lo-má-cia, kincsem-bogaram! Nézd meg a kis kézikönyvedben.

Ottó ábrándosan a távolba nézett: békekötéskor ajéndékozások is előfordulnak. Kaphatnánk új konyhafelszerelést, talán még egy jakuzzát is, mi meg süthetnénk nekik mézes aprósütményt.